

Appendix

Petrusevangeliet

... Och de förde med sig två rövare och korsfäste Herren mitt emellan dem. Men han teg som om han inte hade känt någon smärta.

Och när de hade rest upp korset, skrev de på det:

»Denne är Israels konung.»

Och de lade kläderna framför honom och delade dem sinsemellan och kastade lott om dem. En av rövarna smådade dem och sade:

»Vi har kommit i detta lidande för de onda gärningars skull som vi har begått. Men denne som har blivit människornas Frälsare, vad ont har han gjort er?»

Då vredgades de på honom och gav befallning att hans ben inte skulle krossas för att han skulle dö en kvalfull död.

Det var mitt på middagen och ett mörker rådde i hela Judeen. Och de råkade i ångest och oro, eftersom solen redan hade gått ned, fastän han ännu var vid liv. Det står ju skrivet hos dem att solen inte får gå ned över en som dödsdats. Och en av dem sade: »Ge honom galla och ättika att dricka.» Då blandade de till det och gav honom att dricka. Så uppfyllde de allt och fyllde syndens mått över sina huvuden. Många gick omkring med tända lampor, eftersom de menade att det var natt. Och Herren ropade högt: »Min kraft, min kraft, du har övergivit mig!» Och när han sagt detta, togs han upp. I samma ögonblick rämnade förlåten i Jerusalems tempel i två delar.

Sedan drog de spikarna ur Herrens händer och lade honom på marken. Och hela jorden bävade, och man greps av stor fruktan. Men sedan började solen åter lysa, och man fann att det var nionde timmen. Men judarna var glada och gav Josef kroppen för att han skulle begravas den, eftersom han hade sett allt det goda som Jesus hade gjort. Och han tog Herren och tvådde honom, svepte honom i en linmeduk och förde honom till sin egen grav. kallad Josefs trädgård.

Då förstod judarna och de äldste och prästerna hur mycket ont de själva hade tillfogat sig och började klaga och säga: »Ve över våra synder. Domen och slutet för Jerusalem har kommit nära.» Men jag (Petrus) sörgde med mina vänner, och med sårade hjärtan gömde vi oss. Ty de sökte efter oss som om vi var ogärningsmän och sådana som ville sätta eld på templet. Och under allt detta fastade vi, och vi satt där och sörgde och grät natt och dag ända till sabbaten.

Men när de skrifflärde och fariseerna och de äldste församlade sig och hörde att hela folket klagade och slog sig för sitt bröst och sade: »När sådana mycket stora tecken skedde vid hans död, se hur rättfärdig han var!», blev de rädda och gick till Pilatus och bad honom och sade: »Ge oss soldater, så att vi kan bevaka hans grav under tre dagar och så att hans läjungar inte kommer och stjäl honom. Då kunde folket tro att han hade uppstått från de döda och sedan skada oss.» Och Pilatus gav dem centurionen Petronius att tillsammans med några soldater bevaka gravan. Och de äldste och de skrifflärde kom med dem till gravan. Och när de tillsammans med centurionen och soldaterna allesammans hade vältrat en stor sten och lagt den för gravens öppning, satte de sju sigill på den. Och de slog upp ett tält där och höll vakt.

Tidigt på morgonen, när sabbaten bröt in kom en folkhop från Jerusalem och dess omgivning för att se den förseglade gravan. Men den natten, efter vilken Herrens dag skulle gry, höll soldaterna vakt två och två i varje pass. Då hördes ett starkt ljud i himmelen, och de såg himmelen öppna och två män stiga ned därifrån i ett stort ljus och närma sig gravan. Och den sten som hade lagts för gravens öppning rullade av sig själv åt sidan och gravan öppnade sig, och de båda unga männen gick in.

När nu soldaterna såg detta, väckte de centurionen och de äldste (ty också dessa var med och höll vakt). Medan de berättade, vad de sett, fick de se tre män komma ut ur gravan och de två stödde den tredje, och ett kors följde efter dem. Och de bådas huvuden räckte ända upp till himmelen, medan den som de stödde, hans huvud räckte över himmelen. Och de hörde en stämma ropa från himmelen: »Har du predikat för de döda?» Och svaret kom från korset: »Ja.»

Den ene överlade nu med den andre om de skulle gå till Pilatus och berätta det. Medan de ännu rådslög, såg man åter hur himmelen öppnade sig och en människa steg ned och gick in i gravan. När de som var med centurionen såg detta, skyndade de i natten till Pilatus och lämnade gravan, som de vaktade, och berättade allt, som de hade sett, fulla av ångslan och sade: »Sannerligen var han inte Guds Son!» Pilatus svarade och sade: »Jag är oskyldig till Guds Sons blod, men så hade ni bestämt.» Då trädde alla fram till honom och bad honom entretaget att ge befällning åt centurionen och soldaterna, att inte säga någonting till någon om vad de hade sett. »Ty», sade de, »det är bättre för oss att vara skyldiga till denna stora synd inför Gud än falla i judafolkets händer och bli stenade.» Och Pilatus befälde då centurionen och soldaterna att ingenting säga.

Tidigt på Herrens dag tog Maria Magdalena, Herrens läjung, med sig sina vänner och kom till gravan, där han låg. (Av fruktan för judarna, som var fulla av vrede, hade hon inte gjort vid graven det som kvinnorna brukade göra mot deras kära avlidna). Och de fruktade att judarna skulle se dem och sade: »När vi inte kunde gräta över honom och jämra oss den dag då han korstästes, så vill vi åtminstone få göra det vid hans grav. Men vem skall rulla bort stenen som man lagt framför gravöppningen, så att vi kan gå in och sätta oss jämte honom och göra vad som höves oss? (Ty stenen var stor.) Och vi fruktar att någon ser oss. Men om vi inte orkar så kan vi åtminstone lägga ned vid ingången till graven det som vi har med oss som minnesgåva och gräta och jämra oss tills vi kommer hem igen.»

Och de kom och fann gravan öppen. Och de gick fram till den, lutade sig in och fick se en ung man som satt mitt i gravrummet, vacker att skåda och med starkt skinnande klä-

der. Han sade till dem: »Varför har ni kommit? Vem söker ni? Den korsfäste? Han är uppstånden och har lämnat denna plats. Om ni inte tror, så luta er in och se den plats, där han legat, ty han är inte här. Han är uppstånden och har gått dit varifrån han sändes ut.» Då flydde kvinnorna skräckslagna.

Det var emellertid den sista dagen av det osyrade brödets högtid och många lämnade staden och återvände hem, eftersom högtiden var över. Men vi, Herrns tolv apostlar, grät och var och en söjde över vad som hänt och gick till sitt hem. Jag, Simon Petrus, och min broder Andreas tog emellertid våra när och gick till sjön. Och med oss var Levi, Alfes son, vilken Herren . . .

*Ur Apokryfena till Nya Testamentet
översättning av Bertil Gärtner, Proprius förlag*